

Arrest

nr. 57 314 van 3 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2008 en heeft zich op 4 september 2008 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 juni 2010 en 17 augustus 2010.

1.3. Op 9 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent achttien jaar geleden geboren in de stad Kabul. Toen u slechts enkele maanden oud was, overleed uw moeder. Na de dood van uw moeder hertrouwde uw vader. Enkele jaren later verliet u met uw familie Kabul om voor tien jaar in Teheran te wonen. Gesteund door haar broers behandelde uw stiefmoeder u en uw broers N.(...) en A.(...) A.(...) zeer slecht ten voordele van haar eigen kinderen. Tevens trachtte ze u en uw broers zover te krijgen dat jullie het huis zouden verlaten. Voor A.(...) A.(...) regelde ze in Teheran een huwelijk, dat na twee verbroken werd. Nadat uw familie, toen u ongeveer veertien jaar oud was, naar Kabul was teruggekeerd en zich in de wijk Pansat Family vestigde, hervatte uw stiefmoeder haar pogingen. Zo beschuldigde ze A.(...) A.(...) van diefstal zodat hij het huis diende te verlaten en naar Iran terugkeerde. Voor N.(...) regelde ze een door hem ongewenst huwelijk met haar zus. Nadat uw familie een koude winter nacht te samen onder de 'sandali' had doorgebracht, werd u er 's ochtends plots van beschuldigd uw halfzus aangerand te hebben. Ondanks uw hardnekkige ontkennen geloofde enkel uw broer N.(...) u. Hij vatte het plan op om uw stiefmoeder te vermoorden. N.(...) kon uw stiefmoeder slechts verwonden waarna zij de naam van haar aanvaller wereldkundig maakte. Nadat haar broer dit vernam, verwondde hij u en bezwoer u en uw broers te doden. Daarop besloot uw vader u naar familie in Mazar-i Sharif te sturen. Vanuit Mazar-i Sharif werd door A.(...) A.(...) uw reis naar Iran geregeld. U verbleef nog vier à vijf maanden in Iran alvorens de reis naar Europa aan te vatten. Zo'n twee jaar nam uw verdere reis in beslag en op 3 september 2008 kwam u aan in België. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een medisch attest en een verklaring van school neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen dienen immers ernstige bedenkingen te worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Doorheen uw asielrelaas schetst u atypische machtsverhoudingen binnen het Afghaanse gezin waartoe u behoorde. Zo beweert u dat uw stiefmoeder de touwtjes in handen had waardoor ze in staat was om complotten te ontwikkelen teneinde u en uw broers het huis uit te krijgen. Uw stiefmoeder was in staat een dergelijke dominante positie op uw vader en de rest van zijn gezin te verwerven dankzij de steun die zij genoot van haar broers, zo zegt u. Hoewel de vrees voor de broers van uw stiefmoeder u, uw broers en uw vader jarenlang deden leven in weinig aangename levensomstandigheden en oneervolle pogingen om u en uw broers met de familie te laten breken deden ondergaan, blijkt vreemd genoeg uw kennis van de broers van uw stiefmoeder erg beperkt. Hoewel u in Kabul dicht bij de familie van uw stiefmoeder woonde, weet u niet te zeggen waar ze zich zoal mee bezighielden (CGVS 17/8/2010 p.4,9): u kan slechts vertellen dat ze bij de moedjaheddin zijn. Tot welke moedjaheddinpartij ze behoren, weet u dan weer niet (CGVS 17/8/2010 p.4,5). Zoals u ook zelf aangeeft, is uw kennis van moedjaheddinggroeperingen haast onbestaande (CGVS 17/8/2010 p.4). Wel weet u dat ze bij commandant Gul Haidar hoorden. Wie deze persoon is, kan u echter weerom op geen enkele wijze verduidelijken (CGVS 17/6/2010 p.4,10). U weet zelfs niet eens zeker of een van haar broers al dan niet reeds overleden was bij uw terugkeer naar Kabul. U moet zich beperken tot een aarzelend: "ik denk het" (CGVS 17/6/2010 p.9). Indien u, uw broers en uw vader zich inderdaad jarenlang slecht lieten behandelen door uw stiefmoeder uit angst voor haar machtige broers, zou men kunnen verwachten dat u deze personen voldoende kent om duidelijk aan te geven waarom jullie hen in die mate vreesden. Dat u hier niet toe in staat bent, ondermijnt de geschetste context waarin uw asielrelaas zich afspeelde. Uw onvermogen om het profiel van de broers van uw stiefmoeder aannemelijk te maken heeft ernstige gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder raken talrijke andere onwaarschijnlijkheden aan de kern van uw asielrelaas. Zo is het allereerst zeer onwaarschijnlijk dat uw stiefmoeder en haar familie u valselijk van een aanranding beschuldigden en deze beschuldiging wereldkundig zouden hebben gemaakt (CGVS 17/8/2010 p.5). Dat u van aanranding beschuldigd werd van uw halfzus houdt in de Afghaanse maatschappij immers niet alleen een schande voor u, maar vooral ook oneer voor uw familie en uw halfzus, in. Het valt dan ook zeer moeilijk in te beelden dat uw stiefmoeder, die volgens u streefde naar een goed huwelijk voor N.(...), deze beschuldiging aan uw adres zou uiten (CGVS 17/8/2010 p.7). Dat uw stiefmoeder met haar machtige broers geen andere middelen tot haar beschikking had en precies haar toevlucht

moest zoeken tot een list die ook haar en haar familie te schande maakt, is weinig geloofwaardig binnen de door u geschetste context.

Ook is het erg eigenaardig dat u beweert dat, op uw broer N.(...) na, iedereen de beschuldiging geloofde. U vertelt immers dat u de bewuste nacht met negen personen doorbracht op 2,25 vierkante meter. Op deze erg krappe oppervlakte zou u uw halfzus aangerand hebben zonder dat andere familieleden hier iets van merkten, zo luidt de beschuldiging (CGVS 17/8/2010 p.8). Dat, gezien de opmerkelijke omstandigheden waarin de aanranding zou hebben plaatsgevonden, onder andere uw vader die het goed met u voor heeft en uw halfbroer en vriend N.(...) van uw schuld overtuigd waren, is weinig geloofwaardig (CGVS 17/8/2010 p.3, 8, CGVS 17/6/2010 p.13).

Evenmin valt het te begrijpen dat u en uw volwassen broers, die zichzelf van een inkomen konden voorzien, ondanks jarenlang slecht te zijn behandeld door uw stiefmoeder, haar complotten nodig hadden om het huis te verlaten. Ook kan u niet verduidelijken waarom uw vader wou dat u na de ernstige beschuldiging in Afghanistan bleef in plaats van met uw broers uw leven in Iran verder te zetten (CGVS 17/8/2010 p.2). Bovenstaande opmerkingen raken aanzienlijk aan het geloof dat er in uw asielaanvraag kan gehecht worden.

Doorheen uw relaas op het Commissariaat-generaal slaagt u er wonderwel in zich in het hoofd van uw stiefmoeder te verplaatsen. U blijkt er zeer goed van op de hoogte hoe ze haar complotten uitvoerde en wat haar doel was. Echter, vreemd genoeg kan u onvoldoende verduidelijken waarom ze u en uw broers uit het huis wenste. U oppert dat er geldmotieven achter het handelen van uw stiefmoeder schuilgingen en u verwijst daarvoor naar de gronden ter waarde van 100.000 à 200.000 afghani die de erfenis van uw echte moeder vormen (CGVS 17/8/2010 p.7; CGVS 17/6/2010 p.12). Indien geldbejag het handelen van uw stiefmoeder stuwde, is het echter zeer bevreemdend dat ze drie van de vier personen die in het gezin geld binnenbrachten zou hebben trachten buiten te werken (CGVS 17/8/2010 p.6-7). Ook past haar werkwijze niet in het motief dat u aanreikt. Indien ze, zoals u beweert, het geld van de gronden probeerde te gebruiken om voor uw halfbroer Nazar een goed (en bijgevolg kostelijk) huwelijk te regelen, is het weinig logisch dat ze voor uw twee broers eveneens een huwelijk trachtte te regelen (CGVS 17/8/2010 p.7).

Tenslotte is het opvallend hoe vaag u zich moet uitlaten over de dood van uw biologische moeder en haar familie (CGVS 17/8/2010 p.5; CGVS 17/6/2010 p.7). U zegt te weten dat uw moeder veertig dagen na uw geboorte is gestorven, maar over de omstandigheden van haar dood weet u in het geheel niets. Ook dit is zeer opmerkelijk.

Verschillende eigenaardigheden in uw relaas doen besluiten dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig heeft kunnen voorstellen.

Wat betreft uw vraag tot het bekomen van een beschermingsstatus ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", dd. 17 augustus 2010). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen . Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielverhaal worden door het gebrek aan documenten allerm minst weggenomen. Integendeel, u legt slechts een identiteitsdocument neer, maar laat het na uw vluchtrelaas met documenten te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan een consistent asielrelaas naar voren te hebben gebracht, zonder tegenstrijdigheden of "eigenaardigheden". Verzoeker onderneemt verder een poging om de in de bestreden beslissing aangehaalde eigenaardigheden te verklaren, met name wat betreft zijn kennis over de broers van zijn stiefmoeder, de beschuldiging van de aanranding van zijn halfzus, de geldmotieven van zijn stiefmoeder en het overlijden van zijn moeder.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hem in ondergeschikte orde wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Verzoeker voert aan dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en argumenteert dat er in geval van een terugkeer naar Kabul voor verzoeker op grond van het gewapend conflict wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende documenten toegevoegd.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het onvermogen om het profiel van de broers van zijn stiefmoeder aannemelijk te maken, terwijl verzoeker, zijn broers en zijn vader zich jarenlang slecht lieten behandelen door verzoekers stiefmoeder uit angst voor haar machtige broers, ernstige gevolgen heeft voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (ii) talrijke andere onwaarschijnlijkheden raken aan de kern van zijn asielrelaas, onder meer wat betreft de beschuldiging van aanranding, (iii) verzoeker onvoldoende kan verduidelijken waarom zijn stiefmoeder hem en zijn broers uit het huis wenste en, indien dit uit geldbejag was, haar werkwijze niet past in dit motief, (iv) verzoeker opvallend vaag blijft over de dood van zijn biologische moeder en haar familie, (v) in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld en uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (vi) verzoeker slechts een identiteitsdocument neerlegt, en nalaat zijn vluchtrelaas met documenten te staven.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen toegevoegd aan het administratief dossier, onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zijn land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag van Genève of dat hij zich kan beroepen op die bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan.

Immers, en daargelaten de in de bestreden beslissing voorgehouden vaststellingen over verzoekers kennis omtrent het profiel van de broers van zijn stiefmoeder, hij onvoldoende kan verduidelijken waarom zijn stiefmoeder hem en zijn broers uit het huis wenste, en hij vaag blijft over de dood van zijn biologische moeder en haar familie, vaststellingen die overigens verklaarbaar kunnen zijn door verzoekers leeftijd - ongeveer 15 jaar toen hij Afghanistan verliet - en zijn langdurig verblijf in Iran met het gezin en zonder de broers van zijn stiefmoeder, stelt de Raad vast dat verzoekers voorgehouden problemen met zijn stiefmoeder en haar (twee) broer(s) gemeenrechtelijk/intrafamiliaal van aard zijn en

derhalve buiten het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag vallen omdat de problemen geen verband houden met één van de vijf criteria van artikel 1 A(2) van het vluchtelingenverdrag. De Raad komt tot dit besluit omdat het enerzijds aannemelijk is dat een stiefmoeder, ook in Afghanistan, hardnekkige pogingen onderneemt, al dan niet samen met haar eigen familie, om de kinderen uit een eerder huwelijk het huis uit te jagen, en verzoeker dit door zijn verklaringen ook aannemelijk maakt, doch anderzijds het niet geloofwaardig is dat zij de reputatie van haar eigen dochter op het spel zou zetten door verzoeker valselijk en openlijk te beschuldigen van aanranding, laat staan dat zij dit na het vertrek van verzoeker nog aan haar broer(s) zou hebben verteld aangezien haar doel was bereikt, namelijk verzoeker het huis uit krijgen. Dit geldt des te meer nu, zoals verzoeker zelf stelt, dergelijk feit in Afghanistan een oneer uitmaakt zowel voor de familie als voor zijn halfzus. Dat zijn stiefmoeder haar broer en moeder zou hebben ingelicht nadat zij uit het ziekenhuis kwam, zoals verzoeker het tijdens het gehoor stelt, kan de Raad dan ook niet overtuigen. Daarenboven is het niet in het minst aannemelijk dat indien het gezin, mannen en vrouwen, in één plaats zouden moeten slapen "onder de "sandali"", verzoeker als jonge man van 15 jaar als "koppel" naast zijn jongere stiefzuster zou slapen. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het onderdeel van verzoekers relaas waar hij stelt beschuldigd te zijn geweest door zijn stiefmoeder wegens aanranding van haar dochter.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn asielrelaas om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus werd besloten dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers relaas met betrekking tot de beweerde aanranding van zijn stiefzuster, doch wel aan zijn verklaringen dat zijn stiefmoeder hardnekkige pogingen heeft ondernomen om de kinderen van het eerdere huwelijk, waaronder verzoeker, het huis probeerde uit te jagen, en daarin ook geslaagd is. De Raad wijst er ten deze op dat de zorgwekkende toestand in Afghanistan, in het bijzonder voor jonge en alleenstaande asielzoekers, een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *"Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie (...) het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen (wordt)."* Uit dit rapport blijkt onder andere dat de traditionele familie en gemeenschapsstructuren de belangrijkste bescherming zijn bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verliet blijkens zijn verklaringen zijn land van herkomst in de loop van het jaar 2005, hij is het Rijk binnengekomen op 3 september 2008 en hij had als minderjarige de bijstand van een voogd tot 28 december 2009. Verzoeker die derhalve meer dan vijf jaar in het buitenland heeft verbleven zonder zijn familie is thans weliswaar 19 jaar, doch blijft in de gegeven omstandigheden behoren tot een kwetsbare groep in Afghanistan, met name een jonge Afghaan grotendeels opgegroeid in Iran, recent vijf jaar in het buitenland en verstoken van de bescherming van de traditionele familie in Afghanistan, meer bepaald Kabul. Dit klemt des te meer in acht genomen de zwakke sociale en juridische mogelijkheden die er bestaan buiten het traditionele gezin of tribaal systeem om bescherming te vinden, zoals ook blijkt uit voornoemd rapport van UNHCR. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS